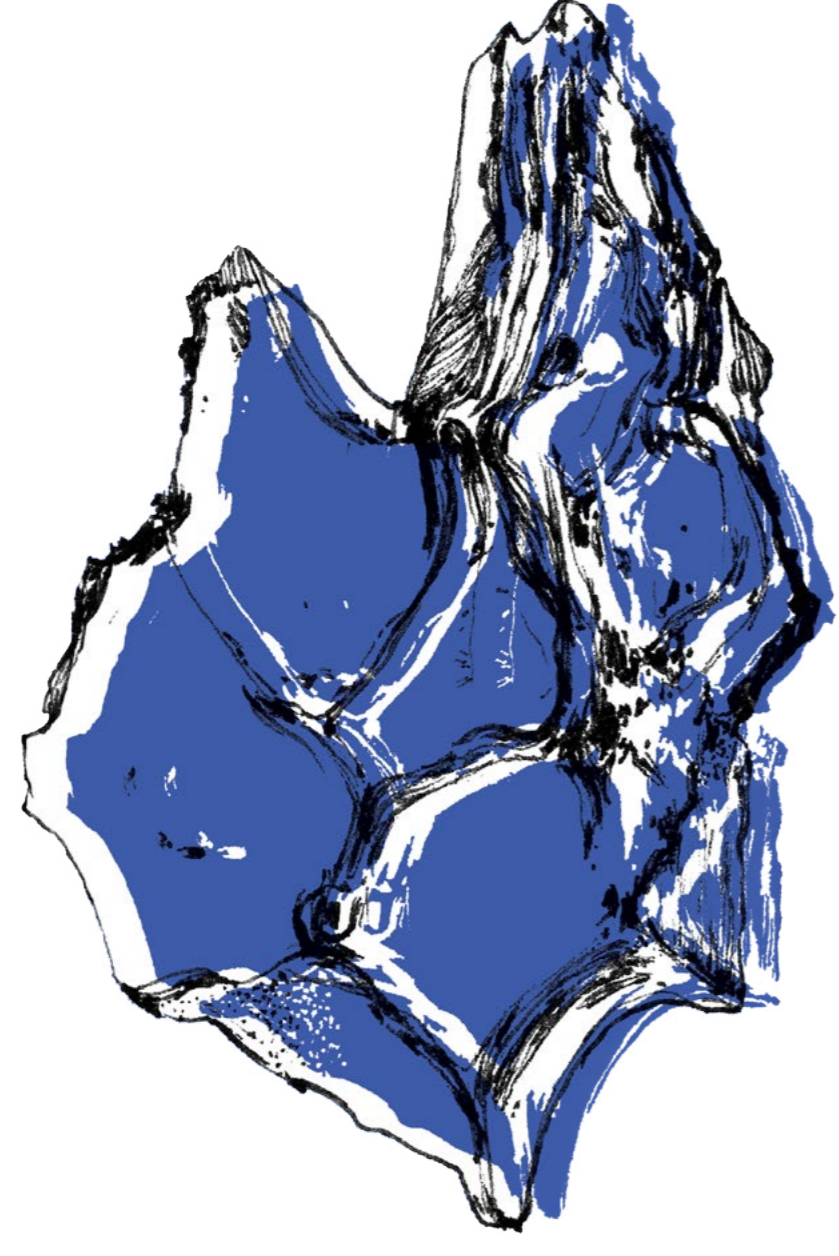

NEGYED

Megjelenik évente négy alkalommal.

Szerkesztők:
Babiczky Tibor, Borsik Miklós, Simon Márton, Závada Péter
Ézt a számat szerkesztette:
Závada Péter
Illusztrációk:
Bárfi Brigi | www.behance.net/abanffbrigi
Kiadványterv:
Papp Rita | www.behance.net/prd_design

„Amikor egyértelműen letisztult/létrejött bennem az igény/döntés, hogy feladva/elhagyva minden más műfajt, ennek az egynek szenteljem az időm jelentős részét. Egy metodust használva inkább a jelentéstartamra figyelem. Gondolkodni egy problémakörön, egész nap, még az álmokban is prezentálni. Bemenni a műterembe, ráérezni egy tiszta felületre, megfogni a tusos ecsetet és pár vonallal megfogalmazni. Majd pár perc után a kész munkát hozzázállással javítani/nekilátni a következőnek. Az egyszerűség és spontaneitás élményét hajszolom. Méretet váltani, helyet változtatni, eszközöt keresni.”
(Bárfi Brigi)

„Almunkban láttuk a tenger alatti termet. A sellők, akik rőt koszorúkat adtak. S megálladunk, ha majd emberek hívogatnak.”
(T.S. Eliot)

Simon Márton

derítő

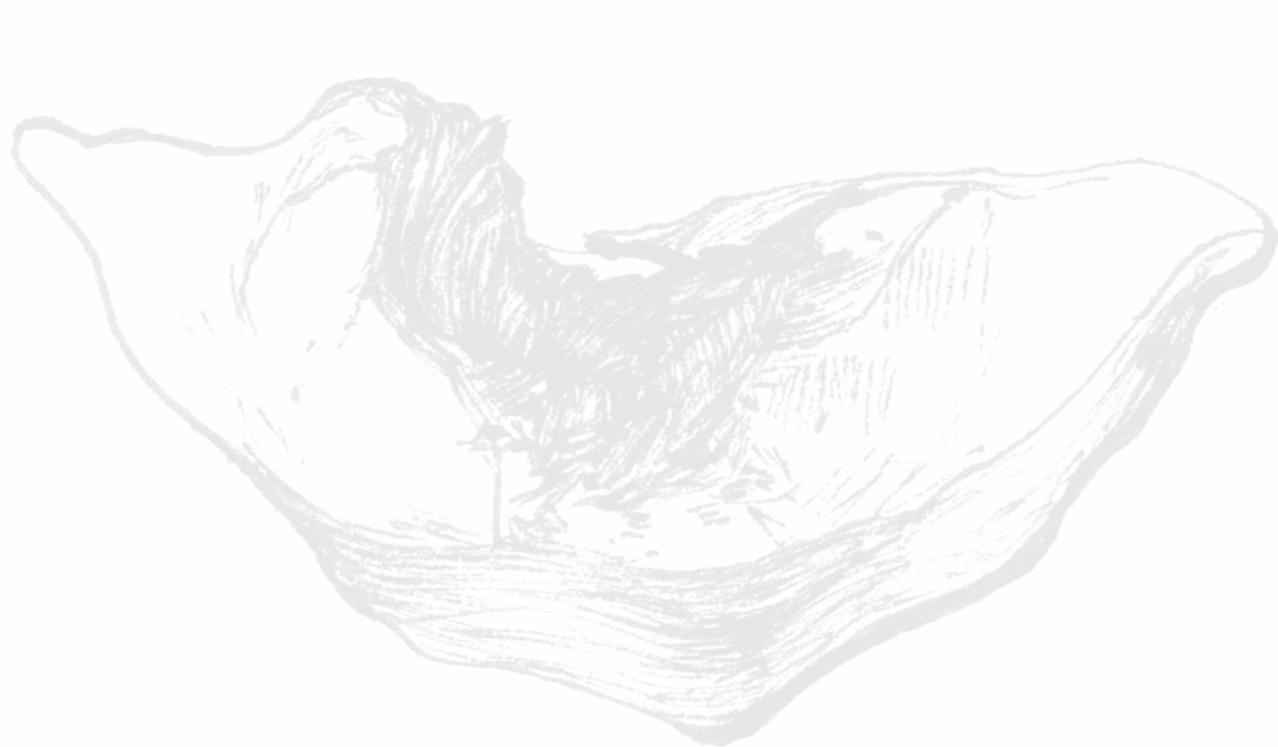
Ren Hangnak

Elölről kéne veled kezdenem, a lelegejéről, egy fagyos lépcsőről, rám nézel, tehát valamikor kiszámítható valószínűséggel vagyok, akkor már kiraknék a darabokból pár szót, leborult konyha-szekrényből halászom ki az egyetlen épen maradt kávéscsészét, a kezembe adom és narancslét töltök bele, tessék, fényes és keserű, semmi sem szép, minden csak fényes és keserű, ehhez most te állsz a legközelebb, tessék, kezdj valamit azzal, aki fagyos arccal a meleg szádra gondol, miközben a hajadnál fogva rángat, előlről kéne, annyit mondani, nézd, mióta élek, kard hegye voltam egy kardnyelő gyomrában, volna rá esély, hogy megérted, volna rá, valamikor, kiszámítható, hogy a hangod mélyén fekvő végzem meztelenül, kontúrtaimul, darabokban, a szemembe szűrt csillagszórókkal, előlről kéne kezdeni, körbevezetni, nézd, ez a park csak azért van, hogy legyen hol sírni a kakukknak, nézd, ez a park csak azért van, hogy legyen hol szétrégni a galambokat, nézd, ez a cseresznyevirágokkal teli zacskó a gyomrom, összeilleszteni a darabokat, olyan óvatosan, ahogy a tizedikről az ablakom át kidobott lepkegyűjtemény zuhan, ahogy énekesmadarakkal tölti ki testnyílásaid az álom, előlről kéne kezdenem, veled, előlről, egy fagyos ablakpárkányról, emlékeket követelni, azt mondani, őszinteség, és a száma ültetni, beleévezni az itt felejtett kesztyűbe, a lelegejéről kéne, csinálni egy lelegejét, összeragasztani a darabokból, mert rám nézel a valamikor sötétben, és más nincs, csak a semmire vetődés, csak a daráló, meg a nejlonszák, meg a polip, ami messze innen őshonos, ott legtöbbször élve fogyasztják, ami harminc éve a torkomban él.

Mezei Gábor

liget

lapulevél nő a fason, a plátán az útra bólint, nehéz csapásra lenni végre a ligetig, felfedni lassan, a járdateset, az aszfalt tömbjét, liget zúgását, a derétfestete sétány eret, a fűvet, ott felszik oldalt, a fűben, egész éjjel, nem pislog, néz arra épp amerre érkezel, fehér lapot nyújt át, a fehér lapon gyakran ismételt mondatid, sokszor jársz itt, körbe-körbe pumpálja a levei a nevedt.

Deres Kornélia

vízlények

Nem kell hozni más, csak a napfény tökéletes, törött szöge. Legyen álom és fehér köllapokot izgatson a nap, a nyugágyon túl három emberméretű kád. Vagy medence. Bennük uszonyokot két időből, deffinnak nézném őket. Eltagadott fájalmakhoz kötődnek. Ebben a szögben a nap épp a koponya tetjét éri: arányos bizsergés. Leválásra készülünk.

A rendszerszintű problémák nem állnak meg az ego határán. Traumatisztésnek hívják. A sikos testűek belakják az agyviziket, kíméletlen lubickolás megy ott. Szemét halak.

Kifogni őket: hentesmunka. Kádba nem vágnak. Fáj nekik a reflektor, fáj lenni nyelvív. Elveszem tőlük a megtér, a kékceket el, és a bújást. Egy fejből ennyien mégsem elhetünk. Jön értük a tisztálátó forróság.

Bontott faték, kitesztok a tartók alól, idezőjelek közé. És még tovább.

Nagy Márta Júlia

a köztéri szobor balladája

Az engem szánók elbeszéléseiben gyengének tűnök és puhanak, mint a lágy szurok. Hüllőszemekkel pislogok az autópálya délibábjára. Tótigaz áll a templomtorony, akkor még nem tudom a tér nevét.

Nem akart beszéppantani az a forró tölcscr, amelyben egy lakótelepi lakás kislejezett tárgyai porógtak - rozsdás merülőforraló, neonszínű hűtőfűtő, elszáradt filodendron.

Várom, hogy felpuhuljon az aszfalt, belemélyesszem a moecosk kis tenyerem, aztán megszáradulunk.

Mindenki hazudott. Így lesznek a szobrok.

Bíró Krisztián

[forgalom]

Egy tenyér vöröse vált, mint akinek felvágta a csuklóját, elindulnak előttem az autók. Mihez kezdjek a lábaimmal ezen a féktávnyi helyen? Két ellentétes irányú sáv, tőlem ugyanannyira, egyiker sem érdekli, hogy utol kell érnem a pulzusom. Legutóbb akkor voltam ilyen mozdulatlan, amikor egy bivalyosod szadadt keresztbe az autópályán. Amíg mindkét lámpa piros, azt a csordát nyugtatom.

Lapis József

meridián

Lassan ótörtünk fel, mint akinek célja a gyász, a kád bészagának kiöltése. Cserépek ujjbseguek törődnek a gombokkal.

Ösvényt akarunk vágni a szürkületbe, metszeni ágait a ténlek. Imbolygunk a molekulák közt. A pillanat ráfészül a légre, s mint a januári hó, keményedik, szürkül. Sűrűsödik benne a hideg.

Sétánknak hamar vége szakad. Lehajolok a porhoz, ujjam a cipőm talpát éri. Nem kopott annyit, mint amennyit öregedett a szívizom.

Szavaink hullanak, mint erdeinkben a vadak. Szennyező emlékünök a földbe szivarog, vízbe, nádba, mezők harmatába. Meddig tart, míg kitűrik a vidékből. Míg kitisztálódik belőlünk a táj. Míg már hiány sem lesza a létezés. Ki fogja két kezébe a hitet, s mint becses tárgyat, összetéri.

Foszlik a kéreg a fán, kásásodik körülöttünk az idő.

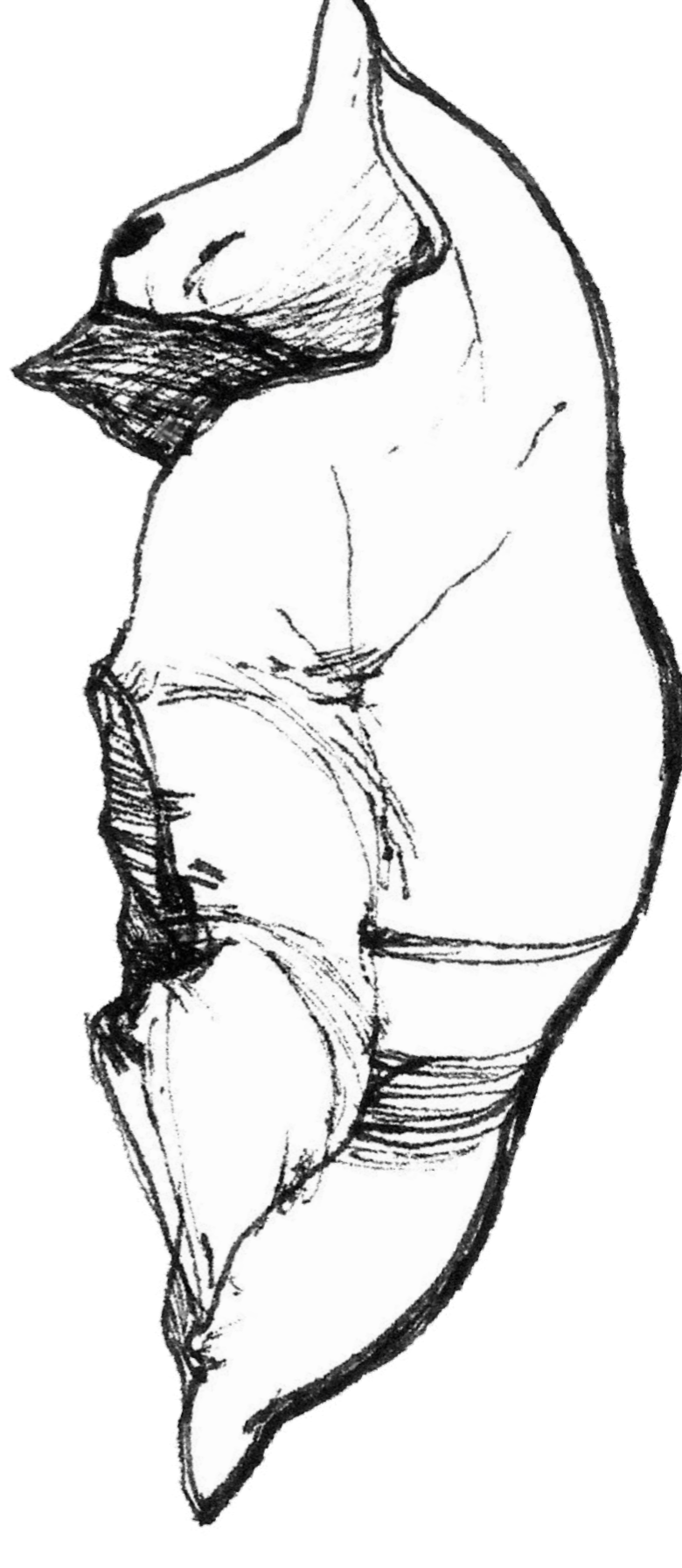
Korpa Tamás

2 db példabeszéd az érkezésről

3 db példabeszéd az érkezésről egy oriaszra nőtt molylepke próbálgatja szétfeszíteni odabent trepezsin szárnyait. ám mivel nincs elég helye hozzá. Lesöpri a konyhapultról az étkezésletet és az ablakpárkányon átteleltett apróska órat. mikor benyit, szempilláid összekulcsolódnak, majd szétfeszülnek: szemeid gyömösözlök magukba a látványt. de nem sziesz. kiemeled a szekrényből a molyjárta kosztümöt, befekteted az első zsákba. elszoritod a védtelen zsák száját. az ES8-as útról letérve az erdő peremén az építési törmelékre szóród a törékennyé rágot bitorvörös ruhát. - ismerős rádióadás szól a közelben. egy régtől őzveggy meggyfa lombja csettete foglyul, azóta benne szől. aláállsz és - csak nyugodtan - hallgatsz.

formaldehyden őrölt anyagszármakból nyílt kiállítás a vcláres-i helytörténeti múzeumban, szármak, amikre ujjal mutogatnak.

fekete furgonokban érkezett meg a talaj az elrojtosodott szélű csontkopár Jeleni vrch-re. finom tálcákon hordták fel az üres mészkővre. ott haladt el a menet, ahol diszburkolatot kapott az őzveggy meggyfa első halálusájának helye. néhány éven át itt gyerekeskedik a talaj, míg a szél összekaszabolja és bevagonirozza oblás kaspójába, a völgybe. jó ideig ingázni próbál sírkerttről sírkertre. de egy télkerben tölti magányosan nyugdíjas éveit. hónapok, visszatérünk nád - filigrán ujjaddal összejárkálod, hitegeted círogatod a talajt.

Mohácsi Balázs

néhány megjegyzés a költeményépítés kérdéséhez

ritvát, bagyi zsoltt!

az összes gumikacsaszások között a leggyakorlatiasabb kalapács a költsész. a költeményépítő mérnöki elmével konstruál, a valóság vasgerendáihoz tudózi a kobót, építményért nemcsak tervvel, hanem hűsívával is felel. a költeményépítő közvetlenül költemény épít, de közvetve hatást hasonlít az ember egyéni és társadalmi szorvótáblának. az egyes téglák és az épületek vizsgáin is ő felel. a költeményépítő csakis a többiekkel együtt issza napjaink diétás koljóját.

ategnap költeményépítője még fenn tartás nélkül a megfelelő ajtókon kopogtatott, holnap már, bárha ma még a félszemű komodorok protekciórendjében pocsolyázunk, az ember feszített víztűkreért kell edzenünk, a holnap költeményépítője nemcsak mestersen vakolni akar, hanem mint gerincének tudatában levő ember a társadalom szomorújátékában szerepet is vállal, s ezt a szerepet embertársai aranyfogait gumikacsaszatja. számára a költemény már nem lehet csak vasbetonbunker a szervilizmus gumikacsaszatja szemfogaival szemben, sokkal többnek kell, hogy tekintsse, hiszen a betűlevegőn ezerféle betegségek és konfliktusnak terheshizálalái romoskodnak, de közöttük a fizikai egészség és a szellemi kulturáltság zöldenergia is ott nyögözik a multinstrumentalitás basszusfurulyáit, mint john paul jones.

a költeményépítő tehát ne csak költemény építsen, hanem az embernek zöldfalu, kanapés, kaszinszéráji otthon. ahol maradni és alová hazatérni akar, mert számára nincs más angolvéte: se zuhanokabán a nagyvilágon e kívül. hiszen a költeményvez mindenkinek vesztésleltett joga van, de nem kapharó gyorsforgyaszra a mirelles puliban, puhán a sarki péknél, forró zstről csöpögőn a vásárcsarnokbeli lángososnál. a haza költeménye csak közösen építhető föl, elve nem az esetlegesség, hanem a szükségesség, de az otthon sziasz szege nem jelenti, hogy saját rögünket bármilyen körülmény is kelletlen tünetetünk, mert a költeményépítő az általános gerincelenség körépetti is feszíti derétkát, egzakttudással, idő- és anyagkarekossággal az embernek építsen, hazát, várost, társadalmat.

ha egy vonalban vannak a szívéd meg az agyad: fet! fet!

Fenyvesi Orsolya

nyári éjszaka hárpíával

leültünk a nyár partján egy padra *fantasztikus itt végre a természetben* mondtad sötét van válaszoltam

és egy szabadul rengeteg fakad ne haragudj amiért én ilyen eposzi hangulatban

2016-ban ez kétségkívül hisztéria

a *csillagok* igen körül vagyunk véve hemsegnek itt hol olyan jó kilátás nyílik az időre a mítikus szörnyek és pislogtam az oltalmazó lámpafénybe mig te az öletem markoltad és a halál - nem? ez csak a látható univerzum -

az a *locsolósó mintha egy kgyó lenne* igen ne haragudj tényleg hatalmas hiba volt beleharapni abba a gyümölcsbe

de *itt otthon vagyunk a természetben* nem hiszem nem látod a minotauruszt annak a fának a tövében?

ne *gondolj ró megcókollak* valami vagy valaki szuszog és kurvára remélem hogy nem az a griffmadár-ra emlékeztető szobor

ez egy *gyönyörű nyári este* te is nyári gyerek vagy emlékezz

nagyon sötét van menjünk be anyidhoz és ebresszük fel a *világosban jobb lesz?*

igen mert körül vagyunk véve hemsegnek itt a mítikus szörnyek és nem vagyunk se hősök se istenek

és *vegysz majd nem beleléptél egy gödörbe* ahogy hátraférd haladunk az időben lehetünk csak pusztán élőlények

nem *értelekben* mert kezdetben voltunk hasonlóak

én behúzódom a világságba maradsz? *maradj!*

Kerber Balázs

az iránytű nyelvei

Kirakni világrészeket, ide és oda is egy gömb. Forognak maguk körül, mint a régi jelek, csillag, háztömb, szemöldök, a hát a vizen, sártarok rendeződnek, az ismeretlen, minden dombbát, rajzok az izsmereten sziget, torony-karmok, uszonyok csapnak a négyzetárlón. Összeszerelni egy térképet. Hajók dülöngélnék a forgácsok között, ölelő földnyelvek. Megnevezni a hullámokat, áthaladni minden tarajon. A taraj szava, a sok víz, a tenger, nyuló kar, legyen vasmaszka, egyszerűen, a régi jelek, mint egy talp. Csúszkák futnak a habokon, sziklák, sziklafalok. Illáha süppedt tájak, terjed a gyökérlés, mint a zsinór, erék a papíron. Brokkoli lombja, folyófélszék, kéneléni a levelek közül fel, le, megadott irányokba, egy polcrol lenézni, egy szó középen lenni, onnan lenézni, onnan látni. A szót egy másik nyelven magyarázni, koronaalakba rendezni a jelentést, csoportostani a jellemzőket, itt a pók övösen lába. Vonalak, számok a könyv borítón. A gombókat elválasztó távolság, a gombók őrjlesztő nagysága, óccáságok, egy egy haffarok, sötétek pomyán a márkánév betűi és a Föld, minden kontinens siléc.

Rawa király dombján, csövekbeli bíjak elő a barátok, építnek a kastélyok. Rawa udvari pompája. Egy-egy jétkaszal, a kártyákon peregnék az arcom, hol a kapitány, hol az uniformis, hol a monitor, a remegő ég. Kélnék oszlopok és magas falak, hosszú haj hullása, szemnyíl. Rawa tekintete, történetei, jégen, hangyalepke óvatosan, mélyvízben, néha ellenség, néha szerencsetállér tünik fel az úton. Kigyóznak a szobaszámok, körfolyókák, nyelvüket oltik a tetőzárak, vöröslének a tetőcserepek. Ajtószármak, hullámos jgarok és húsángok, az örök fejen pár pisze. Iratokat peccsételni a Nagy Teremben, valaki érkezik a mezőkön át. Bezárkózni vagy a városba menni, könyvek a paplapon, szökőkút a fátéren. Játrni a páncélok között. Szél, márvány. Rawa inasné gomba terem, lények ugranak elő a fiokból, ropdesnek a szekrényben a ruhák. Új zúgok, dobosok, támvörök letelteknek, szobalát tervezni a király. Sísak hatféle színben. Választható

nádról. Rawa egy világlatlaszt lapozgat, földrészek orra, könyöke, hajló karja a síma kétkben, közel a tarajos iránytűhöz, nyílak lövellnek a habokba. Kis koronák ülnek, közel a kezdőbetűkhöz. É, D, K, NY. Ott a föld lenyúl, erőlk csorognak, honyott a középen, a sziget néve a lombon felszik. Tanyát ütnék a telepések, város kanyarog a partokon. Rawa bíbukat tologat, képszenként egy kép, napfény minden fej körül. Kaphodnak a növények. A barátok hosszú szalagok, szem villan a víztől, a test nyújtózik, mint a nyak, a kéz rakja a követ. Épületek kockái, sötét árca, fehérek kiterjedés. Nád, torony, egy nó arca, lapkőteg, kard, földnyelv.

